

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת וַיֵּשֶׁב

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ו' - חלק י"א

קונטרס 161

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

🌿 **מפתח עלוני אור הזוהר 1-34** 🌿

תוכן העלונים		עמוד העלון	עמוד הספר
עלון אור הזוהר - גליון 11 - חודש חשוון תש"ע [8 עמודים]			
77	א	185. שער.	
		186. במעלות הזוהר.	
		187. רשימת שיעורי הזוהר הקדוש ברחבי הארץ.	
		188. שמחת הרשב"י.	
		189. אספן קונה.	
		190. אור ישראל - רבינו הרמח"ל מגלה:	
78	ב	191. בספר הזוהר נצא מהגלות ברחמים!!!	
79	ג	192. אגרות רמח"ל.	
80	ד	193. המשך אגרות מהרמח"ל.	
81	ה	194. שיעורים בוועד הקדוש 24 שעות ביממה!!	
		195. רשימת חלק מהשיעורים.	
		196. הזמנה להצטרפות למסירת שיעורים.	
82	ו	197. רשימה ענקית של שיעורי אור הרשב"י בוועד הקדוש בכל רחבי העולם.	
83	ז	198. המשך רשימה ענקית של שיעורי אור הרשב"י בוועד הקדוש בכל רחבי העולם. [קרב ל' 200 שיעורים].	
84	ח	199. המשך רשימה ענקית של שיעורי אור הרשב"י בוועד הקדוש בכל רחבי העולם. קרב ל' 200 שיעורים.	
עלון אור הזוהר - גליון 12 - חודש חשוון תש"ע [8 עמודים]			
85	א	200. שער.	
		201. המקובל האלקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א.	
		202. חשבון נפלא - עיינו בפנים!	
86	ב	203. לאורם נלך - לקט מספרי הקדמונים על הזוהר.	
87	ג	204. המשך לאורם נלך - לקט מספרי הקדמונים על הזוהר.	
88	ד	205. אנגלית - קריאה קדושה מוהב"ץ ירושלים תרפ"א.	
89	ה	206. אנגלית - הגר"א מוויילנא על הזוהר הקדוש.	
90	ו	207. אנגלית - חשבון שעה אחת.	
		208. 1000 סיורי זוהר.	
91	ז	209. לזיכוי הרבים גזר ותלה עמוד זה במקום השיעור.	
		210. - והמשכילים יהיו כזוהר וגו'.	
		211. במקום קדוש זה מתקיימים שיעורים בוועד הקדוש לקרוב הנאולה.	
92	ח	212. מהפך!! - קראו בעלון ותראו!!	
		213. תוראת קבע.	
עלון אור הזוהר - גליון 13 - חודש כסלו תש"ע [8 עמודים]			
93	א	214. שער.	
		215. כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו.	
94	ב	216. שער.	
		217. כוכבי אור, זכות עצומה.	
95	ג	218. המשך מהעמוד הקודם.	
96	ד	219. מכתב נפלא מאת הרה"ג הרב חיים יעקבזון שליט"א נכד הגאון מוילנא.	
		220. מכתב מהר"ר דוד ע. מטבירה שליט"א תלמיד הגאון הצדיק המפורסם המקובל מורנו ורבינו דב הכהן קוק שליט"א.	
97	ה	221. הרב מבנים בחרם מיישור שצחק על הזוהר.	
		222. מכתב.	
		223. כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצוק"ל והזוהר.	
		224. כ"ק מרן האדמו"ר מטהאש שליט"א מורה לאברכים ונבחרים ללמוד את הזוהר הקדוש והתיקונים.	
		225. מכתב נורא - מי שמתנגד לזוהר סימן שהוא איש טמא - וסיפור נורא על זה.	

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזהו"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

✻ מפתח עלוני אור הזוהר 1-34 ✻

עמוד הספר		עמוד העיון	תוכן העלונים
98	ו		226. כ"ק מרן אדמו"ר רבי שלמה בנימין אשלג זיע"א והוזהר.
			227. כ"ק מרן אדמו"ר בעל דברי יחזקאל שרגא מסטרופקוב זיע"א.
			228. מכתב נפלא על גדלות ונפלאות הוזהר.
99	ז		229. חכמי תימן והוזהר.
			230. קריאה קדושה לגבאי בית המדרש.
			231. מיני טופס לשיעורים חדשים.
100	ח		232. לויזי הרבים.
			233. והמשכילים יזהירו.
			234. במקום קדוש זה.
עלון אור הוזהר - גליון 14 - חודש כסלו תש"ע [8 עמודים]			
101	א		235. שער.
			236. במעלות הוזהר - שיעורים.
102	ב		237. אשרי אדם הלומד את הוזהר - לקט מהקדמונים על הוזהר הקדוש.
			238. המשך אשרי אדם הלומד את הוזהר - לקט מהקדמונים על הוזהר הקדוש.
103	ג		239. אנגליה.
			240. הבעש"ט והוזהר.
104	ד		241. אנגליה.
			242. הגה"ק החפץ חיים זיע"א והוזהר.
105	ה		243. הגה"ק הבן איש חי זיע"א והוזהר.
			244. הגה"ק החוון איש זיע"א והוזהר.
106	ו		245. הגה"ק רבי מרדכי שרעבי זיע"א והוזהר.
			246. אור ישראל.
107	ז		247. גדולי ישראל מכל העדות בכל קהילות ישראל עוררו על לימוד הוזהר.
			248. המשך גדולי ישראל מכל העדות בכל קהילות ישראל עוררו על לימוד הוזהר - ההמשך בפנים.
108	ח		249. המשך גדולי ישראל מכל העדות בכל קהילות ישראל עוררו על לימוד הוזהר - ההמשך בפנים.
			250. מוסף.
109	א		251. טופס הוראת קבע.
			252. תקנת הרמז"ל.
עלון אור הוזהר - גליון 15 - חודש טבת תש"ע [8 עמודים]			
110	ב		253. שער.
			254. גדולי ישראל והוזהר.
111	ג		255. מפתח.
			256. נר למאור.
112	ד		257. דבר המערכת.
			258. מכתב לראשי ישיבות, מכ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.
113	ה		259. המשך מהנ"ל.
			260. לאורם נלך - לקט מסיפרי הקדמונים על הוזהר.
114	ו		261. לאורם נלך - לקט מסיפרי הקדמונים על הוזהר.
			262. אור הוזהר.
115	ז		263. מכתב ברכה ועידוד מהרב מאיר שטרן שליט"א הרב דארתא קדישא מירון והסביבות.
			264. מכתב ברכה ועידוד מהרב מנחם מנדל טוביבאם שליט"א
116	ח		265. לימוד וזהר הקדוש בשעת השמד, בימי סטאלין ותלמידיו שם רשעים ורקב.
			266. מכתב ברכה ועידוד מהרב אברהם מרדכי יצחקי שליט"א רב מקומי מושב פורת.
117	ט		267. מכתב בשם חברים הלומדים הרב משה עמיאל שליט"א.
			קומיקס - משיח יבוא ברחמים על ידי שנלמד את הוזהר הקדוש.

הָאֲרָצוֹת. וְעַל זֶה לְאוֹתָם גּוֹפִים
שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְבְּרוּ שָׁם, וְלֹא
לְגוֹפּוֹת שָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבֹדָה זָרָה שֶׁהָאָרֶץ נִטְמָאָה
מֵהֶם.

וְעַל כֵּן, אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה
לְבָנִי. מַה זֶה לְבָנִי? שֶׁכָּל נִשְׁמוֹת
הָעוֹלָם שְׂיוֹצְאוֹת מֵאוֹתוֹ נִהְרָה
שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא, הֵם בְּנִים לְקְדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא. וְעַל זֶה אֲשֶׁר לֹא תִקַּח
אִשָּׁה - זֶה הַגּוֹף. לְבָנִי - זוֹ
הַנִּשְׁמָה. מִבְּנוֹת הַכִּנְעָנִי - אֵלוּ
גּוֹפּוֹת שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבֹדָה
זָרָה שֶׁעֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְנַעַר אוֹתָם מִהָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אִיוב ל"ח) וַיִּנְעָרוּ
רָשָׁעִים מִמֶּנֶּה, כְּמִי שֶׁמְנַעַר טָלִית
מִהַזְהָמָה שֶׁלָּהּ.

כִּי אֶל אֲרָצִי וְאֶל מוֹלַדְתִּי תֵּלֶךְ.
אֲרָצִי - זוֹ הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה שֶׁהִיא
רִאשׁוֹנָה לְכָל שָׂאֵר הָאֲרָצוֹת, כְּמוֹ
שֶׁנֶּתְבָּאֵר. (וְעַל זֶה כִּי אֶל אֲרָצִי, זוֹ הָאָרֶץ
הַקְדוּשָׁה, שְׂהִיא שְׁלֹו בִּין כָּל שְׂאֵר הָאֲרָצוֹת שֶׁחֲלַק
אוֹתָם לְמִקְנֵים אֲחֵרִים), וְעַל זֶה כִּי אֶל
אֲרָצִי וְאֶל מוֹלַדְתִּי. כִּיֵּן שֶׁאֲמַר
אֶל אֲרָצִי, מַה זֶה וְאֶל מוֹלַדְתִּי?
אֵלֹא אֶל אֲרָצִי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. (מִה)
וְאֶל מוֹלַדְתִּי? אֵלֹא הֵם יִשְׂרָאֵל
בָּא רָאִה מִה כְּתוּב, וַיִּקַּח הָעֶבֶד
כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאֵר. עֲשֶׂהָ גְמִלִים -
אֵלֹו הֵם עֲשֶׂה דְרָגוֹת שֶׁהָעֶבֶד הֵזָה
שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה.
מִגְמְלִי אֲדָנִיו - שֶׁהֵם בְּאוֹתוֹ גִּבֵּן
מִפֶּשַׁע, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאֵר, וְהָעֶבֶד הֵזָה
שׁוֹלֵט וְנִתְקֵן בָּהֶם.

וְכָל טוֹב אֲדָנִיו בִּידוֹ, כָּל אוֹתוֹ
טוֹב הַרְחִיחוֹת הָעֲלִיוֹנִים שְׂיוֹצְאִים
מִתּוֹךְ אוֹתָם אוֹרוֹת וּמֵאוֹרוֹת
עֲלִיוֹנִים. וְכָל טוֹב אֲדָנִיו - אוֹתוֹ
הַשְׁמוּשׁ שֶׁל הַשְׁמֵשׁ שֶׁנִּמְשָׁכָה
בָּהּ בְּלִכְנָה.

וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אֶל אֲרָם נְהֲרִים - זֶהוּ
הַמָּקוֹם שֶׁל הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה
שֶׁשָּׁם בִּכְתָה רַחֵל כְּשֶׁחָרַב בֵּית

מִתֵּיִן דְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. נִבְלָתִי יְקוֹמּוֹן, אֵינּוֹן
מִתֵּיִן דְּשָׂאֵר אֲרָעָאן. וְעַל דָּא לְאֵינּוֹן גּוֹפִיָּהוֹן
דִּישְׂרָאֵל דְּאַתְקִבְרוּ תַּמָּן, וְלֹא לְגוֹפִי דְשָׂאֵר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה דְּאַסְתָּאבָא אֲרָעָא
מִינֵיהוּ.

וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי. מֵאִי
לְבָנִי. דְּכָל נִשְׁמָתִין דְּעֵלְמָא דְנִפְקִי
מִהֵהוּא נִהְרָה דְנִגִּיד וְנִפְקִי, אֵינּוֹן בְּנִין לְקְדִישָׁא
בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא
גּוֹפָא. לְבָנִי, דָּא נִשְׁמָתָא. מִבְּנוֹת הַכִּנְעָנִי,
אֵלִין גּוֹפִין דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה, דְזַמִּין
קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְנַעֲרָא לֹון מֵאַרְעָא קְדִישָׁא.
כְּמָה דָּאתָ אֲמַר, (אִיוב ל"ח) וַיִּנְעָרוּ רָשָׁעִים מִמֶּנֶּה.

כְּמָאן דְּמְנַעַר טָלִיתָא מִזְהָמָא דִּילָהּ.

כִּי אֶל אֲרָצִי וְאֶל מוֹלַדְתִּי תֵּלֶךְ. אֲרָצִי, דָּא
הִיא אֲרָעָא קְדִישָׁא דְאִיהוּ קְדִמָּאָה לְכָל
שָׂאֵר אֲרָעִין כְּמָה דְאַתְמַר. (וְעַל דָּא כִּי אֶל אֲרָצִי דָא אֲרָעָא
קְדִישָׁא דְאִיהוּ דִּילִית בֵּין כָּל שָׂאֵר אֲרָעִין דְּפִלִּיג לֹון לְמִסְמֵן אֲחֵרִין) וְעַל
דָּא כִּי אֶל אֲרָצִי, וְאֶל מוֹלַדְתִּי. כִּיֵּן דְאֲמַר אֶל
אֲרָצִי מַהוּ וְאֶל מוֹלַדְתִּי. אֵלֹא אֶל אֲרָצִי כְּמָה
דְאַתְמַר, (מִה) וְאֶל מוֹלַדְתִּי אֵלִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל.
הָא חֲזִי, מַה כְּתוּב, וַיִּקַּח הָעֶבֶד כְּמָה
דְאַתְמַר. עֲשֶׂהָ גְמִלִים, אֵלִין אֵינּוֹן
עֲשֶׂהָ דְרָגִין דְהֵאִי עֶבֶד שְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ,
כְּגוֹנוֹנָא דְלַעֲלִילָא. מִגְמְלִי אֲדָנִיו, דְאֵינּוֹן
כְּהֵהוּא גּוֹנוֹנָא מִפֶּשַׁע כְּמָה דְאַתְמַר, וְהֵאִי עֶבֶד
שְׁלֵטָא וְאַתְתִּקֵּן בָּהּ.

וְכָל טוֹב אֲדָנִיו בִּידוֹ, כָּל הֵהוּא טִיבוּ רִיחִין
עֲלָאִין דְנִפְקִי מִגּוֹ אֵינּוֹן נְהוֹרִין וּבּוֹצִינִין
עֲלָאִין. וְכָל טוֹב אֲדָנִיו, הֵהוּא שְׁמוּשָׁא
דְשְׁמָשׁ דְאַתְמַשְׁכָּא בָּהּ בְּסִיְהָא.

וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אֶל אֲרָם נְהֲרִים, דָּא אֲתֵר דְאַרְעָא
קְדִישָׁא דְבִכְתָּת תַּמָּן רַחֵל כְּד חָרַב בֵּי

המקדש. ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים - להתחזק כחה בחזקה כראוי טרם תכנס להקים את אותם הגופים.

לעת ערב, מה זה לעת ערב? זה ערב שבת שהוא הזמן של האלף הששי. לעת ערב - כמו שנאמר (תהלים קד) ולעבודתו עדי ערב, וכתוב (ירמיהו) כי ינטו צללי ערב. לעת צאת השאבת - שבאותו זמן עתידים לקום ולהחיות בראשונה מכל שאר בני העולם אותם ששואבים מימי התורה [שואבים], כדי שיתעסקו לשאב מימי התורה, והתחזקו בעץ החיים, והם יצאו בראשונה, שעץ החיים גרם להם שיקומו בראשונה, כמו שנתבאר.

ובנות אנשי העיר יצאת, מה זה יצאת? כמו שנאמר (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל, שעתידיה הארץ לפלט ממנה כל הגופות שהם בתוכה, ועל כך כתוב יצאת, לשאב מים - לטל נשמה ולקבלה כראוי מתקנת ממקומה כראוי.

והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה, משום שהרי נתבאר, שכל אותן נשמות של העולם שהתקיימו בעולם הזה והשתדלו לדעת את רבונם בסוד החכמה העליונה, היא עולה ומתקיימת בדרגה עליונה על כל אותם שלא נדבקו ולא ידעו, והם מתקיימים בראשונה וזו השאלה שעמד אותו העבד לדעת ולשאל, במה התעסקה אותה הנשמה בעולם הזה.

ואמרה אלי גם אתה שתה, אתה צריך לשותות ולהיות משקה בראשונה, ואחר כך - וגם (גמליך אשקה, משום שכל אותם שאר המרפכות, אף על גב שנשקים מהדרגה הזו, כלם

מקדש. ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים, לאתתקפא חילהא בתוקפהא כדקא יאות עד לא תיעול לאקמא לון לאינון גופין.

לעת ערב, מאי לעת ערב. דא ערב שבת (דף קפב ע"א) דאיהו זמנא דאלף שתייתה. לעת ערב במה דאת אמר (תהלים קד) ולעבודתו עדי ערב, וכתוב, (ירמיהו) כי ינטו צללי ערב.

לעת צאת השאבת, דההוא זמנא זמינין למיקם ולאחייא בקדמיתא מכל שאר בני עלמא, אינון דשאבי מימוי דאורייתא (ושאבי), בגין דאתעסקו לשאבא ממימי דאורייתא, ואתתקפו באילנא דחיי, ואינון יפקון בקדמיתא, דאילנא דחיי גרמא לון דיקומון בקדמיתא כמא דאתמר.

ובנות אנשי העיר יצאת. מאי יוצאות, במה דאת אמר (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל, דזמינא ארעא למפלט מנה כל גופין דאינון בגויה, ועל דא כתיב יצאת. לשאב מים, לנטלא נשמתא ולקבלא לה כדקא יאות מתקנא מאתרה כדקא חזי.

והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה, בגין דהא אתמר, דכל אינון נשמתין דעלמא דאתקיימו בהאי עלמא ואשתדלו למנדע למאריהון ברזא דחכמתא עלאה. איהי סלקת ואתקיימת בדרגא עלאה על כל אינון דלא אתדבקו ולא ידעו, ואינון אתקיימון בקדמיתא. ודא הוא שאלתא דקאים ההוא עבד למנדע ולמשאל, במה אתעסקת ההיא נשמתא בהאי עלמא.

ואמרה אלי גם אתה שתה, אנת בעי למשתי ולאשתקא בקדמיתא, ובתריך וגם (ל)גמליך אשקה. בגין דכל אינון שאר רתיבין אף על גב דאתשקין מהאי דרגא,

נשקים מעבודת הצדיקים
שיוצאים עבודת רבונם כראוי,
שהצדיקים יודעים לספק לכל
דרגה ודרגה כראוי. ועל זה וגם
(ל)גמליך אשקה. ודאי היא האשה
אשר הכית ה' לכן אדני. ודאי
היא [ס"א באתערותא דעלותא דילי] איהו גופא דאזדמן
הגוף שהזדמן לאותה הנשמה
העליונה.

בא ראה, שהנה נתבאר שתשוקת
הזכר לנקבה עושה נשמה,
ותשוקת הנקבה לזכר עולה
ומתערב עמה שלמעלה, ונקבלים
זה עם זה ועושה נשמה. ומשום
כך, היא האשה - זהו הגוף ודאי,
שהוא זמין לאותו רצון של
הנשמה שיצאה מן הזכר.

ואותם הגופים עתידים להתעורר
בראשונה, כמו שאמרנו. ולאחר
שאלו יקומו, יקומו כל האחרים
שבשאר הארצות ויתקיימו בקיים
שלם, ויתחדשו בהתחדשות
הלכנה, ויתחדש העולם כמו
מקדם, ואז כתוב באותו הזמן
(תהלים קד) 'ישמח ה' במעשיו.

ומשום כך, הנה ישכיל עבדי -
להחזיר הנשמות כל אחת ואחת
למקומה. ויום ונשא וגבה מאד -
מהצד של כל אותן הדרגות
העליונות, כמו שאמרנו.

(ישעיה נב) כאשר שממו עליך רבים
פן משחת מאיש מראהו ותארו
מבני אדם, בא ראה, שהנה נאמר
שכאשר נחרב בית המקדש
והשכינה גלתה לתוך ארצות
נכריות ביניהם, מה כתוב? (שם לג)
הן אראלם צעקו חצה מלאכי
שלום מר יבקיון, כלם בכו על זה
וקשרו בכיה ואכל, וכל זה על
השכינה שגלתה ממקומה. וכמה
שהיא משתגית מכמו שהיתה, אף
כך בעלה לא מאיר אורו והשתנה

וכמה דאיהי

כלהו אתשקיון מפולחנא דצדיקיא דידעי
פולחנא דמאריהון פדקא יאות. דצדיקיא
ידעי לספקא לכל דרגא ודרגא כדקא יאות.
ועל דא וגם (ל)גמליך אשקה. ודאי היא
האשה אשר הכית ה' לכן אדני. ודאי ההיא
(ס"א באתערותא דעלותא דילי) איהו גופא דאזדמן
לההיא נשמתא עלאה.

הא חזי, דהא אתמר דתיאובתא דדכורא
לגבי נוקבא עביד נשמתא. ותיאובתא
דנוקבא לגבי דכורא סלקא ואתערב בהדה
דלעילא ואתפליל דא בדא ועביד נשמתא.
ובגין כך היא האשה. דא הוא גופא ודאי
דאיהו זמינא לההוא רעותא דנשמתא
דנפקא מן דכורא.

ואינון גופין זמינין לאתערבא בקדמיתא
כדקאמרן. ולבתר דאלין יקומו,
יקומוין כל אתרנין דבשאר ארעאן,
ויתקיימו בקיומא שלים, ויתחדתון
בחדתותא דסיהרא, ויתחדש עלמא
כמלקדמין. וידין כתיב בההוא זמנא (תהלים
קד) ישמח ה' במעשיו.

ובגין כך (ישעיה נב) הנה ישכיל עבדי,
לאהדרא נשמתין כל חד וחד
לאתריה. ויום ונשא וגבה מאד, מסטרא
דכל אינון דרגין עלאין פדקאמרן.

כאשר שממו עליך רבים פן משחת מאיש
מראהו ותארו מבני אדם. (ישעיה נב)

הא חזי, דהא אתמר דכד אתחרב בי
מקדשא, ושכינתא אתגלי בגו ארען
נוכראין ביניהו. מה כתיב, (ישעיה לג) הן
אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר
יבקיון. כלהו בכו על דא, וקשרו בכיה
ואכלא. וכל דא עלה דשכינתא דאתגליא מאתרה, וכמה דאיהי

מכמו שְׁהִיָּה, שְׁכָתוּב (שם יג) חֲשָׁף
הַשֹּׁמֵשׁ בְּצִאתוֹ, וְעַל זֶה כָּתוּב בֶּן
מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ.

דָּבָר אַחֵר בֶּן מִשְׁחַת מְאִישׁ
מְרָאֵהוּ - מִהֶעֱבֵד הָיָה שֶׁהִשְׁתַּנָּה
דְּיוֹקָנוֹ וְגוֹנוֹ מִכְּמוֹ שֶׁהָיָה. דָּבָר
אַחֵר בֶּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ -
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם א) אֲלֵבִישׁ שָׁמַיִם
קְדָרוֹת וְשֶׁקֶ אֲשִׁים כְּסוּתָם. שְׁהָרִי
מִיּוֹם שֶׁנִּחְבַּר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא
עָמְדוּ הַשָּׁמַיִם בְּאוֹרָם, וְסוֹד הַדָּבָר
- הַבְּרִכּוֹת לֹא שׁוֹרוֹת אֲלָא בְּמִקּוֹם
שֶׁנִּמְצְאִים זָכָר וְנִקְבָּה, וּבִאֲרוּהוּ
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב) זָכָר וְנִקְבָּה
בְּרָאם וַיְבָרֶךְ אֹתָם, וּמִשּׁוּם כֵּן
מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ.

וְהָיוּ בְּכָתוּב (ישעיה נז) הַצִּדִּיק אָבֵד.
אָבִיד אוֹ נֶאֱבֵד לֹא נֶאֱמַר, אֲלָא
אָבֵד, שְׁאֵין שׁוֹרוֹת בְּרִכּוֹת אֲלָא
בְּמִקּוֹם שֶׁנִּמְצְאִים זָכָר וְנִקְבָּה יַחַד,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר. מִשּׁוּם זֶה בְּאוֹתוֹ
זְמַן שֶׁלֹּא נִמְצָא הַזָּכָר עִמָּה, וְאִז
כָּל אוֹתָן נִשְׁמָוֹת שְׂיוֹצְאוֹת, לְכַלֵּן
הָיָה לָהֶן שְׁנֵי מִכְּמוֹ שֶׁהָיוּ בְּזִמָּן
שֶׁהִשְׁמֵשׁ מִתְחַבֵּר בְּלִבָּנָה, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאָר. וְלָכֵן אֵלֶּה תַלְדוֹת יַעֲקֹב
יוֹסֵף וְגו', וְנִתְבָּאָר.

וְהוּא נֵעַר, מִשּׁוּם שְׁאֵין נִפְרָדִים
לְעוֹלָמִים, צִדִּיק וְצַדִּיק הֵם יַחַד.
כְּמוֹ שֶׁהָיָה נִקְרָאת בִּשְׁם שֶׁל הַזָּכָר,
גַּם כֵּן הוּא נִקְרָא בִּשְׁם שְׁלֵה, שְׁכָתוּב וְהוּא נֵעַר.

אֵת בְּנֵי בִלְהָה וְאֵת בְּנֵי זִלְפָּה.
בְּכָלֶם עוֹמְדֵת לְחַדֵּשׁ אוֹתָם כְּרָאוּי
וְלִהְיוֹתֵשׁעַ לָהֶם בְּשִׁמְחָה שְׁלוֹ.
שְׁכָל הַעֲנָפִים וְכָל הָעֵלִים, כָּלֶם
מִתְבָּרְכִים בְּשִׁמְחָתוֹ.

אֵלֶּה תַלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאָר, שְׁכָל דְּמוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
הָיְתָה בְּיוֹסֵף, וְכָל מֶה שֶׁאַרְעָ לָזֶה
אַרְעָ לָזֶה, וְשִׁנְיָהֶם הוֹלָכִים יַחַד.

מִשְׁתַּנִּית מִכְּמָה דְּהוֹת. אוֹף הָכִי בְּעִלָּה לֹא
נִהְיָ נִהוּרִיָּה וְאַשְׁתַּנִּי מִכְּמָה דְּהוּה, דְּכָתִיב,
(ישעיה יג) חֲשָׁף הַשֹּׁמֵשׁ בְּצִאתוֹ. וְעַל דָּא כָּתִיב
בֶּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ.

דָּבָר אַחֵר בֶּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ, מִהָאִי
עָבֵד דְּאַשְׁתַּנִּי דְּיוֹקְנִיָּה וְגוֹנִיָּה מִכְּמָה
דְּהוּה. דָּבָר אַחֵר בֶּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ,
כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה ג) אֲלֵבִישׁ שָׁמַיִם קְדָרוֹת
וְשֶׁקֶ אֲשִׁים כְּסוּתָם. דָּהָא מִיּוֹמָא דְּאַתְחַבֵּר בִּי
מִקְדָּשָׁא לֹא קִיַּיְמוּ שָׁמַיִם בְּנִהוּרָא דְּלִהוֹן,
וְרִזָּא דְּמִלָּה בְּרִכָּאן לֹא שְׂרִיין אֲלָא בְּאַתַּר
דְּאַשְׁתַּפְּחוּ דְּכָר וְנִקְבָּא, וְאוֹקְמוּהָ. כְּמָה
דָּאֵת אָמַר, (בראשית ב) זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאם וַיְבָרֶךְ
אֹתָם. וּבִגִּין כֵּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ.

וְדָא הוּא כְּמָה דְּכָתִיב, (ישעיה נז) הַצִּדִּיק אָבֵד,
אָבִיד אוֹ נֶאֱבֵד לֹא נֶאֱמַר, אֲלָא אָבֵד,
דְּלֹא שְׂרִיין בְּרִכָּאן אֲלָא בְּאַתַּר דְּאַשְׁתַּפְּחוּ
דְּכָר וְנִקְבָּא כִּחְדָּא כְּמָה דְּאַתְמַר. בִּגִּין דָּא
כִּהְיוּ זְמָנָא דְּלֹא אִשְׁתַּבַּח (דף קפב ע"ב) דְּכוּרָא
בְּהִדָּה, וּכְדִין כָּל אֵינוֹן נִשְׁמָתִין דְּנִפְקִי כְּלָהוּ
הָיוּ לָהּ שְׁנוּיָא מִכְּמָה דְּהוּוּ בְּזִמָּנָא דְּשִׁמְשָׁא
אַתְחַבֵּר בְּסִיְהָרָא כְּמָה דְּאַתְמַר. וְעַל דָּא אֵלֶּה
תַלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף וְגו' וְאַתְמַר.

וְהוּא נֵעַר, בִּגִּין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעֵלְמִין,
צִדִּיק וְצַדִּיק פְּחָדָא אֵינוֹן, כְּמָה
דְּאִיְהִי אַתְקִרִיָּאת בְּשִׁמָּא דְּדְכוּרָא, הָכִי נָמִי
אַתְקִרִי אִיְהוּ בְּשִׁמָּא דִּילָה דְּכָתִיב וְהוּא נֵעַר.
אֵת בְּנֵי בִלְהָה וְאֵת בְּנֵי זִלְפָּה, בְּכָלָהוּ
קִיַּיְמָא לְחַדָּתָא לֹון כְּדָקָא יָאוֹת
וְלֹאֲשַׁתְעִשָּׂא לֹון בְּחִדּוּה דִּילִיָּה. דְּכָלָהוּ
עֲנִפִין וְכָלָהוּ עֲלִין, כָּלָהוּ מִתְבָּרְכִין בְּחִדּוּה
דִּילִיָּה.

אֵלֶּה תַלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף, כְּמָה דְּאַתְמַר דְּכָל דְּיוֹקְנָא דְּיַעֲקֹב הָיָה בִּיה

וזהו הסוד של האות ו"ו, ששניהם
הולכים יחד, משום שהם סוד
אחד ודמות אחת.

ויבא יוסף את דבתם רעה, הרי
פרשה שהיה אומר לאביו עליהם
שהיו אוכלים איבר מבצלי חיים
כשהם חיים. ויבא יוסף את דבתם
רעה, וכי זה במנן היו אותם בני
השפחות, איך היו מזלזלים בהם
בני לאה, ואיך היו אוכלים איבר
מן החי והיו עוברים על מצות
רבונם, שהרי צוה על בני נח
מצוה זו, כמו שנאמר (בראשית ט) אף
בשר בנפשו דמו לא תאכלו, והם
היו אוכלים אותם ועוברים על
מצות רבונם? אלא יוסף היה
אומר, ועל זה נענש.

רבי יהודה אמר, את דבתם רעה -
כמו שבארנוהו שנתנו עיניהם
בבנות הארץ, וזהו דבתם רעה,
להניק את כל אותן הדוגות
שאין קדושות ו"א אף על גב (שבתא
מצד השמאה).

וישראל אהב את יוסף מכל בניו
כי בן זקנים הוא לו ועשה לו
כתנת פסים. רבי אלעזר פתח
ואמר, (ישעיה כו) לך עמי בא
בחדריך וסגר דלתך בפערך חבי
כמעט רגע עד יעבר זעם. לך עמי
בא בחדריך.

בא ראה כמה אוהב הקדוש ברוך
הוא את ישראל, ובשכיל אהבתם
שאוהב אותם על כל העמים
עובדי עבודת כוכבים ומזלות,
הזהיר אותם ורוצה לשמר אותם
בכל מה שהם עושים.

בא ראה, שלש פעמים יש ביום
שהדין שורה בעולם, וכשבא
אותו הזמן, צריך האדם להזהר
ולהשמר שלא יפגע בו אותו

ביוסף, וכל מה דאירע להאי אירע להאי,
ותרווייהו כחדא אזלי. ודא הוא רזא דאת
ו"ו דאזלי תרווייהו כחדא, בגין דאינון רזא
חדא ודיוקנא חדא.

ויבא יוסף את דבתם רעה, הא אוקמיה
דהוה אמר לאביו עלייהו דהוה אכלי
שייפא מבצלי חייך פד אינון חייך. ויבא
יוסף את דבתם רעה, וכי הא במניינא הוה
אינון בני שפחות, היך הוה מזלזלין בהון
בני לאה, והיך הוה אכלין אבר מן החי והוה
עברין על פקודא דמאריהון. דהא פקיד על
בני נח פקודא דא. כמה דאת אמר, (בראשית ט)
אף בשר בנפשו דמו לא תאכלו, ואינון הוה
אכלי ליה ועברין על פקודא דמאריהון.
אלא יוסף הוה קאמר, ועל דא אתענש.

רבי יהודה אמר, את דבתם רעה, כמה
דאוקמיה דיהבי עיניהו בבנות ארעא,
ודא הוא דבתם רעה. לינקא לכל אינון
דרגין דלא קדישין (ר"א ל"ג אף על גב) דאתיין
מסטרא מסאבא:

וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן
זקנים הוא לו ועשה לו כתנת
פסים. רבי אלעזר פתח ואמר, (ישעיה כו) לך
עמי בא בחדריך וסגר דלתך בפערך חבי
כמעט רגע עד יעבר זעם. לך עמי בא
בחדריך.

הא חזי, כמה קדשא בריך הוא רחים לון
לישראל. ובגין רחמיותא דלהון
דרחים לון על כל עמין עובדי עבודת
כוכבים ומזלות, אזהר לון, ובכי לנטרא לון
בכל מה דאינון עבדין.

הא חזי, תלת זמנין אית ביומא דדינא שריא בעלמא, וכד אתי ההוא

הדין, והם זמנים ידועים, והרי בארזה.

משום שהרי כשעולה הבקר, אברהם מתעורר בעולם ואוחז את הדין לקשר אותו עמו, ובראשית שלש השעות הראשונות נוסע הדין ממקומו להתעורר בו ביצקב, עד שמתעוררת תפלת המנחה שמחזירה את הדין למקומו, ומתעורר הדין שלמטה להתקשר בדין של מעלה, שהרי אז נקשר דין עם דין, וצריך להזהר.

עוד, כשהדין מתעורר בעולם והמנות נמצא בעיר, לא צריך האדם ללכת יחידי בשוק, והרי בארנו את הדברים, אלא צריך לסגור את עצמו שלא יצא החוצה, כמו שבארנוהו בנח שסגר את עצמו בתבה שלא ימצא לפני המשחית.

ועד זה לא עמי בחדריך, סגר את עצמך, וסגר דלתך בעדך, שלא יתראה לפני המשחית. חבי כמעט רגע עד יעבר זעם, שאחר שעובר הדין אין רשות למשחית להשחית.

בא ראה, שהקדוש ברוך הוא בשביל האהבה שהוא אוהב את ישראל וקרוב אותם אליו, כל שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות שונאים את ישראל, משום שהם מרחקים וישראל קרובים.

ובא ראה, משום האהבה שאהב יצקב את יוסף יותר מאחיו, אף על גב שכלם היו לו אחים, מה כתוב? ויתנפלו אותו להמיתו. כל שכן העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות לישראל.

לז שהגלה מאביו, וגלה אביו

זמנא, מיבעי ליה לבר נש לאזהרא ולאסתמרא דלא יפגע ביה ההוא דינא, ואינן זמנין ידיען והא אוקמוה.

בגין דהא כד סליק צפרא, אברהם אתער בעלמא, ואחיד ליה לדינא לקשרא ליה בהדיה. ובשירותא דתלת שעי קמייטא נטיל דינא מאתריה לאתערא ביה ביצקב, עד דאתער צלותא דמנחה דאהדר דינא לאתריה, ואתער דינא דלתתא לאתקשרא בדינא דלעילא. דהא כדין אתקשר דינא בדינא ובכי לאזהרא.

הו כד דינא אתער בעלמא ומותא אשתכח במתא, לא ליבעי ליה לבר נש למיהן יחידאי בשוקא והא אוקימנא מלי. אלא בעי לאסגרא גרמיה דלא יפוק לבר, כמה דאוקמוה בנח דאסגר גרמיה בתיבותא דלא ישתכח קמי מחבלא.

ועל דא לא עמי בא בחדריך, אסגר גרמך. וסגור דלתך בעדך, דלא יתחזי קמיה דמחבלא. חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, דבתר דאעבר דינא לית ליה רשו למחבלא לחבלא.

תא חזי, דקדשא ברין הוא, בגין רחימותא דאיהו רחים לון לישראל וקריב לון לגביה, כל שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות שונאין לון לישראל. בגין דאינן מתרחקין וישראל קריבין.

ותא חזי, בגין רחימותא דרחים יצקב ליוסף יתיר מאחוי, אף על גב דכלהו הוו ליה אחין, מה כתיב ויתנפלו אותו להמיתו, כל שכן עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות לישראל.

תא חזי, כמה גרים ליה ההוא רחימותא

בא ראה כמה גרמה לו אותה אהבה שאהב אותו יותר, שגמר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלָךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלָךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די בארתא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מפתח עלוני אור הזוהר 1-34

תוכן העלונים			עמוד העלון	עמוד הספר
עלון אור הזוהר - גליון 16 - חודש מכת תש"ע [8 עמודים]				
269.	שער.			
270.	ספרי הזוהר לקנות במחיר מסובסד ברחוב השומר 74 בני ברק.		א	117
271.	מפתח לעלון.			
272.	לאורם נלך, לקט מספרי הקדמונים על הזוהר.		ב	118
273.	לאורם נלך, לקט מספרי הקדמונים על הזוהר.		ג	119
274.	אור חזון.			
275.	הרב האנון משה עמיאל שליט"א ביהמ"ד מורשת התורה בנימינה.		ד	120
276.	מורהב האנון הצדיק המקובל רבי מאיר חיים שליט"א.			
277.	המשך מורהב האנון הצדיק המקובל רבי מאיר חיים שליט"א.		ה	121
278.	מכתב נפלא חזקן ואמצי - מאת החפץ בעילום שמו.			
279.	אור הזוהר בנברתו.			
280.	הליכות מרדכי.		ו	122
281.	מהצדיק המקובל הרב אברהם מרדכי יצחקי שליט"א הרב מפורת.			
282.	שיעור בזוהר הקדוש.			
283.	קול קורא - מחברי הבד"ץ ובית הוראה פעולת צדיק שליט"א.		ז	123
284.	קדילה קדושה תימן.			
285.	מעוררים על קריאה קבועה בזוהר הקדוש לכל הפחות עמוד אחד זוהר ליום.			
286.	קמיקס - הצה"ק רבן איש חי זיע"א הצה"ק רבי מרדכי שרעבי זיע"א הצה"ק בעל כסא מלך זיע"א.		ח	124
עלון אור הזוהר - גליון 17 - חודש שבט תש"ע [8 עמודים]				
287.	שער.			
288.	סוף סוף ניתן להשיג את ספר הזוהר היומי המפואר שעדיין לא היה כמותו בעולם!!!		א	125
289.	מפתח לעלון.			
290.	לאורם נלך, לקט מספרי הקדמונים על הזוהר.		ב	126
291.	לאורם נלך, לקט מספרי הקדמונים על הזוהר.		ג	127
292.	אור חזון.			
293.	מכתב מוה"ר שמעון שרגל שליט"א.		ד	128
294.	מורהב ד"ר אהוד פריס שליט"א - מאבחן דידקטי מוסבך.			
295.	מורה"ר נחום שלמה גרין שליט"א.			
296.	הרב הג"ל מביא את מכתב עתיק שבא לידו מאת הגה"צ רבי שאול בראך מנייטרא זיע"א.			
297.	מכתב נפלא על גודל חביבות הזוהר והחשק המיוחד בלמידת הזוהר אצל יהודי תימן זיע"א.			
298.	מורה"ר משה יעקב וינדרוביץ שליט"א.		ה	129
299.	מכתב חזקן נפלא על ביאת המשיח ע"י הזוהר מאת "בארי החיים"-המרכז לבית המקדש והמשיח ובסופו הזמנה לראות את תערוכת דגמי כלי בית המקדש לכל מאנן דבעי, ובפרט לתלמודי תורה וקבוצות, וכן לכוללים.			
300.	מורה"ר ד. רבינוביץ שליט"א.			
301.	כוכבי אור - הזכות לזכות את הרבים מאמר א'.			
302.	גודל מעלת שכר המצוה את הרבים מש"ם, מדרשים, זוה"ק, ספרי מוסר ועוד.		ו	130
303.	ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזוויר את הרבים,			
304.	או שנותן כסף להדפיס.			
305.	כל המוצה את הרבים זוכה לבנים צדיקים.			
306.	כוכבי אור.			
307.	והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד.		ז	131
308.	בנקודות חלוקה אלו ניתן לקבל סיפרי הזוהר הקדוש, תיקוני זוהר, אור הזוהר, עלונים, ועוד, חנם.			
309.	מהפך.			
310.	הוראת קבע.		ח	132
311.	לתרומות בכרטיס אשראי.			
312.	תקנת הרבנות"ל.			